

Nr 25.

Av herr **Magnusson** i Skövde, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 4, med förslag till lag om arbetstidens begränsning.*

Det torde väl näppeligen kunna bestridas, att enda säkra utvägen att komma ut ur den rådande dyrtiden är en väsentligt ökad produktion av nödvändighetsvaror därhän, att tillgången blir rikare och priserna lägre. Man torde också med fog kunna påstå, att en lösning av den sociala frågan, främst genom höjande av de breda folklagrens levnadsstandard, endast kan ernås under en av ihärdigt arbete skapad rik produktion. En hög levnadsstandard sammanhänger intimt med möjligheten att fylla ett förhållandevis stort varubehov, men detta kan ej ske enbart genom höjda arbetslöner, än mindre genom förkortad arbetstid, vilka faktorer driva varuprisen i höjden, utan genom den intensiva produktionen. Därest arbetstiden på grund av lagstiftningsåtgärder reduceras under den för normal arbetsintensitet och hänsyn till arbetarnas välbefinnande lämpliga, måste detta ovillkorligen verka som en produktionsfördyrande faktor, görande varorna för många oåtkomliga, trots höjda arbetslöner. När härtill lägges den på flera håll konstaterade nedgående arbetsintensiteten, har man anledning befara, att ett eventuellt lagfästade av åttatimmarsdagen kommer att stabilisera dyrtiden och förminska möjligheterna för en snar och effektiv lösning av den sociala frågan.

I en motion nr 401 vid 1919 års lagtima riksdag, till vilken motion jag hänvisar, har jag närmare kritiserat lagförslaget om åttatimmarsdagen och skall därför med hänsyn till rådande tryckningssvårigheter icke här ingå på någon längre motivering för mitt yrkande.

Jag tillåter mig därför, på grund av det här och i motion nr 401 vid årets lagtima riksdag anförda, hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 4.

Stockholm den 21 augusti 1919.

Karl Magnusson,
Skövde.